

Schimmen
in de **nacht**

Leesexemplaar

Luc Descamps

Schimmen
in de **nacht**

P E L C K M A N S

Inhoud

1	Schooluitstap	7
2	In De Zonnewende	11
3	August	17
4	Cake is geen taart	25
5	De tekening	31
6	Op bezoek	39
7	De snaketwist	45
8	Beveiliging	49
9	Aan de takken van de bomen	53
10	Misdaad	63
11	Op visite	69
12	Het onderzoek	77

13	Rondneuzen	85
14	Paniek	91
15	Een natte bedoening	97
16	Een schim in de nacht	103
17	Rotbeesten	111
18	Het plan	117
19	Nachtelijke missie	123
20	Op heterdaad	133
21	Op het matje	139
22	Veiligheid	145
23	Dichter bij de hemel	151

1

Schooluitstap

‘Zijn jullie er klaar voor?’

Meester Dirk hoeft niet lang te wachten op een reactie van zijn vijfdeklassers. Uit tweeëntwintig kelen stijgt een enthousiast ‘JAAAA!’ op. Tweeëntwintig, geen drieëntwintig, want Rik vindt het maar niks dat ze met de klas op bezoek gaan in een bejaardentehuis. ‘Wie kan me zeggen wat de afkorting RVT alweer betekent?’

Tweeëntwintig handen gaan de lucht in, maar niet die van Rik. Meester Dirk duidt Sid aan.

‘Rust- en Verzorgingstehuis,’ antwoordt die trots.

‘Prima, Sid! Ze verwachten ons over een halfuurtje in De Zonnewende, dus we moeten voortmaken.’

‘Pff, wat kunnen we daar gaan doen?’ vraagt Rik zich luid af. ‘Ik ga al vaak genoeg naar een bejaardentehuis om mijn oma te bezoeken. Het is daar zo saai.’ ‘Jij hebt tenminste nog grootouders,’ reageert June. ‘Ik heb helemaal niemand.’

‘Je hebt toch ouders,’ zegt Rik.

‘Ja, maar geen opa of oma en dat vind ik heel erg.’ Rik haalt zijn schouders op, want hij begrijpt niet wat June daar zo erg aan vindt. Zij hoeft in de week-ends tenminste niet op bezoek in zo’n saai rusthuis. Hij twijfelt even of hij zou voorstellen dat ze zijn oma mag hebben, maar misschien zou dat een beetje te grof zijn. Die opmerking slikt hij dus maar in. Hij houdt natuurlijk wel van zijn oma.

‘Heeft iedereen zijn tekening?’ vraagt Meester Dirk. ‘Jullie weten het, aan het einde van het bezoek mogen jullie zelf beslissen aan wie jullie je tekening geven. Jullie proberen dus zelf te achterhalen wie daar het blijst mee zal zijn.’

Alle leerlingen hebben hun tekening netjes opgerold met een elastiekje eromheen. Die van Seb en Leon hebben al wat deuken opgelopen, omdat de jongens er al een zwaardgevecht mee hebben gehouden. Adil vindt dan weer dat zijn tekening uitstekend dienstdoet als verrekijker. Hij speurt de omgeving af als een piraat op de boeg van zijn schip.

Van de school naar De Zonnewende is helemaal niet ver en twee aan twee lopen de leerlingen over het trottoir, Meester Dirk op kop en de stagiaire, juf Femke, sluit de rij. Er wordt vrolijk heen en weer gepraat, want iedereen is opgewonden. Met

uitzondering van Rik dan, want die loopt er maar wat verveeld bij. Hij zou liever gaan voetballen of verstopperijtje spelen in het bos achter de school. Tot tweemaal toe springt Seb van het trottoir om een zwaardstoot van Leon te ontwijken, wat telkens een verschrikte gil van juf Femke oplevert. Meester Dirk besluit dan maar om met haar van plaats te wisselen en de twee vechtersbazen net voor zich uit te laten lopen.

‘Dan kan ik jullie wat in de gaten houden,’ zegt hij. ‘Ik zou niet graag met twee geblutste ridders in het ziekenhuis terecht komen in plaats van in het bejaardentehuis. En ik zou het heel fijn vinden als jullie je daar zouden gedragen, jongens,’ voegt hij er nog aan toe. ‘Weten jullie nog wel? RVT betekent RUST- en verzorgingstehuis. Daar willen ze echt geen dolgedraaide, bloeddorstige ridders over de vloer. Kan ik op jullie rekenen?’

De twee jongens knikken, maar het kost hun veel moeite om hun zwaardarm in bedwang te houden. Ridders zijn immers geboren om te vechten, vinden ze. June loop naast Derya en kan haast niet wachten tot ze daar zijn.

‘Spannend, hè,’ zegt ze. ‘Ik ben nog nooit in een bejaardentehuis geweest. Jij wel?’

‘Nee, mijn grootouders wonen bij ons.’

‘Echt? O, dat lijkt me supergezellig.’

‘Dat is het ook. Vooral mijn oma is superlief. Ze bakt heerlijke koekjes.’

‘En je opa?’

‘Die is ook wel lief, hoor. Hij heeft meer aandacht voor mijn broers, maar dat vind ik niet erg, want dan is het eerlijk verdeeld.’

‘Ja, dat is wel zo,’ beaamt June en ze stelt zich voor hoe leuk ze het zou vinden om zelf grootouders te hebben.

Haar mama was al wees toen ze nog een kind was en de ouders van haar vader kwamen om in een verkeersongeval toen June twee jaar oud was. Ze heeft geen enkele herinnering aan hen en dat vindt ze heel jammer. Tijdens het jaarlijkse grootouderfeest voelt ze zich altijd heel eenzaam. Zij is dan de enige naar wie niemand komt kijken.

‘Ik ben ook wel benieuwd om te zien hoe het daar is,’ zegt Derya. ‘Ik hoop dat ik kan kiezen aan wie ik mijn tekening wil geven.’

‘Ik ook. Je wilt niemand teleurstellen, toch?’

Derya knikt. June is blij dat ze haar begrijpt.

2

In de Zonnewende

‘Dag kinderen, ik heet jullie van harte welkom in De Zonnewende.’ Directeur Pol schenkt de kinderen een warme glimlach. Naast hem staat een vrouw in wit verpleeguniform al even breed te glimlachen. ‘Mijn naam is Pol en ik ben hier directeur,’ gaat Pol verder. ‘En deze dame naast mij is Arlette, zij is onze hoofdverpleegkundige en zorgt ervoor dat alles op wieltjes loopt. Onze bewoners hebben echt uitgekoken naar jullie bezoek. Wie is er nog nooit in een bejaardentehuis geweest?’

Zeventien handen gaan de lucht in. Aster steekt haar hand niet op, want haar overgrootvader woont in een rusthuis en ook Bo gaat wel eens mee op bezoek bij de tante van haar grootmoeder. Zij is er trots op dat ze als enige in de klas een overgroottante heeft. Fleur, Zita en Elise hebben overgrootmoeders die in een rusthuis wonen. Voor hen is dit dus ook min of meer bekend terrein. Rik staat met zijn handen in zijn zakken en kijkt alleen belangstellend op als hij

hoort dat er straks chocomelk is. Dat is dan toch al iets om dit bezoek een beetje leuk te maken.

Na de korte verwelkoming door de directeur neemt Jessie, het hoofd van het animatieteam, de klas op sleeptouw. Een glazen deur schuift automatisch open en komen ze in een lange gang terecht.

‘Hier bevinden zich de kamers van onze bewoners,’ legt Jessie uit. ‘Maar de meesten zitten al in de eetzaal op jullie te wachten. Ze kijken hier al een hele tijd naar uit. Zo’n hele klas vol zonnige gezichtjes kikkert hen altijd op.’

Net op dat moment doet Meester Dirk teken naar Rik dat hij zijn handen uit zijn zakken moet halen. Van hem straalt er weinig zon af.

‘Mathilda en Nieke zijn nog in hun kamer en ze vonden het goed dat we even een kijkje komen nemen. De kamers zijn niet zo groot, dus gaan we de groep in tweeën splitsen. De helft gaat met mij mee binnen bij Mathilda en de andere helft volgt mijn collega Jana naar de kamer van Nieke.’

June zit in de groep die met Jessie en Meester Dirk bij Mathilda binnengaat. Ze is blij dat Rik in de andere groep zit, want ze vindt het heel gênant dat hij zo duidelijk laat merken dat hij hier geen zin in heeft. Mathilda is een heel vriendelijke dame en haar lach tovert wel duizend rimpels op haar gezicht. Het

enige aan haar dat er niet oud uitziet zijn haar ogen. Die glinsteren van plezier bij het zien van al die levenslustige kinderen in haar kamer. Glunderend van trots toont ze een grote familiefoto aan de muur. Daarop zit Mathilda apetrots op een stoel, omgeven door haar klein- en achterkleinkinderen. Met grote ogen kijkt June naar de foto; ze telt maar liefst achtentwintig koppen! June kan zich nauwelijks voorstellen hoe het moet zijn om zo'n grote familie te hebben.

'Ik had niet gedacht dat jullie met zoveel zouden zijn,' zegt Mathilda, terwijl ze haar blik over de talrijke hoofden laat gaan, 'maar ik denk wel dat ik er genoeg zal hebben. Jessie, liefje, wil jij eens kijken in de kast onder de tv? Daar bewaar ik de koekjestrommel. Ja, doe jij hem maar open, want mijn handen beven soms zo vervelend hard.'

Haar ogen lichten op wanneer ze haar koekjesvoorraad bekijkt en merkt dat ze er voldoende heeft voor iedereen.

'Jullie mogen allemaal een koekje nemen,' zegt ze opgewekt.

'Maar dat is toch niet nodig, Mathilda,' zegt Jessie.

'Wij hebben voor hen iets voorzien in de eetzaal.'

'Tut tut tut,' wuift Mathilda het protest weg. 'Wie bij mij op bezoek komt, krijgt een koekje. Wat is me dat nu?'

‘Tja,’ lacht Jessie, ‘Jullie horen het, Mathilda is de baas. Neem maar een koekje.’

Een voor een kiezen de kinderen een koekje en de oude dame geniet zichtbaar. Met elke dankjewel gaat ze meer glunderen tot ze wat weg heeft van een ietwat verrimpelde zon.

‘Ik denk dat ik mijn tekening aan Mathilda ga geven,’ fluistert Derya in Junes oor. ‘Ik vind haar zo lief.’

Na het bezoekje verlaat de groep de kamer. Lichtjes vooroverleunend loopt Mathilda met haar rollator fier voorop, alsof zij zelf de juf is van deze klas. De andere groep loopt al voor hen uit in de richting van de eetzaal. In het voorbijgaan werpt June een snelle blik in een van de kamers. Bij het raam zit een oude man voor zich uit te kijken. Heel even meent ze dat ze hem iets ziet zeggen, maar ze kan niet zien of er nog iemand in de kamer is.

In de eetzaal zitten de bewoners opgesteld in een halve cirkel en Mathilda neemt plaats op een vrije plek. De meeste oudjes zitten zoals haar op een gewone stoel, maar er zijn er ook een aantal in een rolstoel. Aan de kant het dichtst bij de deur is één stoel onbezet. Het vrolijke gekeuvel verstomt en de komst van de kinderen wordt op een enthousiast applaus onthaald. Jessie wacht tot het applaus is

uitgestorven – dat duurt maar een poosje, want voor een aantal bewoners is lang in de handen klappen een ietwat vermoeiende bezigheid – en neemt dan het woord.

‘Lieve mensen en vooral lieve kinderen, wij hebben lang naar dit bezoek uitgekeken en we zijn dan ook heel blij dat we Meester Dirk en zijn leerlingen mogen verwelkomen. We zijn ervan overtuigd dat we samen een heel gezellige middag zullen beleven.’ Dan valt haar oog op de lege stoel en vraagt ze: ‘Wie missen we?’

De oudjes kijken allemaal naar elkaar, terwijl ze proberen uit te maken wie er niet op de afspraak is. ‘Missen we iemand?’ vraagt een man helemaal aan de andere kant van de halve cirkel.

‘Ja, Toon, er is een lege stoel.’

‘Ik zie helemaal geen lege stoel,’ zegt de man stellig.

‘Dat komt omdat je zo goed als blind bent,’ zegt zijn buurvrouw.

‘Ik zie jou toch,’ antwoordt Toon gepikeerd.

‘Ja, maar ik zit dan ook pal naast jou.’

‘Alsof dat een verschil maakt,’ moppert Toon.

‘August is er niet,’ zegt een kranige dame met krachtige stem. ‘Ik merk zoiets meteen. Ik ben nog directrice geweest van een school en dan heb je de blik van een havik nodig, want kinderen kruipen